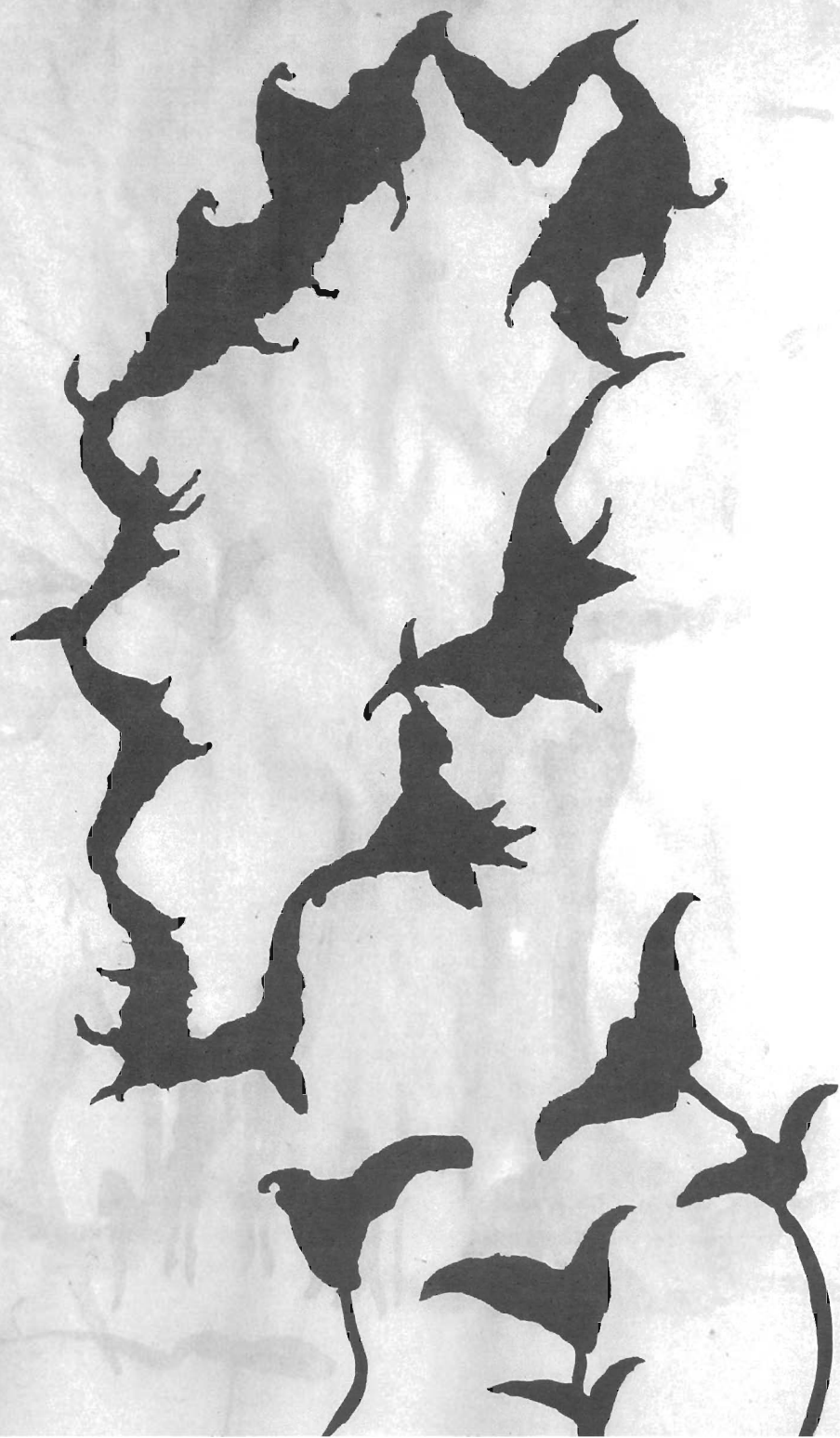

Il·lustracions
Miquel Barceló

Coberta: *Corona*. Aquarel·la damunt paper

Contracoberta: Llegenda, aquarel·la i manuscrit a tinta

Andreu Manresa Monserrat

PREGÓ DE
SETMANA SANTA

Felanitx, 2002

Andreu Manresa Montserrat

pronuncià aquest Pregó

de Setmana Santa,

en el Convent de Sant Agustí

de Felanitx,

el divendres de Passió,

dia 22 de març de 2002

A les lloçs de Sant
Agustí a gemarada e
ni i a les famílies, per
sempre gràcies

Ardan
Mulet.

22/03/02
Telau 7/
S. Coull

La Creu i les espines del pregó
són d'única responsabilitat de l'autor,
emperò en l'empresa han estat socis principals:
Miquel Barceló, Magdalena F. Mulet,
Oihana Aizarnazábal, Joana Maria Roque,
Francesc Riera, Ramon Rosselló,
José Carlos Llop i Guiem Soler.

D'ells i de tots vostès són, si de cas, les flors.

Gràcies per la paciència.

A. M.

Vet aquí un noningú, un ciutadà atònit, estupefacte. Escric i dic en sec, amarat de memòria i d'imatges de bellesa. Camín entre les fosques del país i els vertígens. Incert de mi i del que ens passarà a tots, a la intempèrie del món total, suara com gairebé sempre, tacat de por i mort.

Fet i fet, tots nosaltres som uns de tants, i, jo d'afegitó, algú que dóna creu, que mira i explica allò que no convé dir, que esbrina històries exemplars o gens honorables. El meu ofici és mirar i escoltar la gent; i contar a la mateixa gent allò que li passa i, que molt sovint, no veu perquè s'amaga o es decanta d'enmig perquè fa nosa.

Escriure, fer de periodista, és una dèria i una passió: res més ni pus que desentelar boires, i ajudar a fer claror als fets. Posar noms, senyar i fitar de prop i en viu la realitat, que mai no traeix, encara que sigui oculta. Sovint aquest treball de notari –barat– és a despit dels interessos oficials, polítics, dogmàtics, tan balders, perillosos o fugissers.

Per això el meu parlar d'anit no és el d'un religiós, sinó que és una mirada laica, d'una persona que dubta des de la seva condició humana i mortal.

Som vengut a un temple venerable, a una cita tradicional a la vila, a una crida per un període capital, per a gran part de la societat occidental; per a la que creu i prega i la que passa de llarg mirant la festa.

Amics, penitents, confreres tots, encapiro-nats, caperutxes, vestits de sac o amb corretges, centurions i romans, escolans de roquet, corda i tulipa, *manolas* de la Macarena del Club Taurí i beates. Autoritats de Déu i de la Ciutat, en nom del poble vos toca salvar el que queda de Felanitx.

Heus ací un home tot sol, un qualsevol en llibertat, algú que cerca sobreviure sense covardia, amb honestedat, dignitat i solidaritat; sempre prop de l'ètica, la moral, la felicitat. Un que no vol jutjar ni condemnar ningú, i que per higiene mental defuig de les veritats úniques, màgiques i petrificades.

Aquests bells mots de llibertat, veritat, dignitat, honestedat, realitat, solidaritat, ells tot sols duen dues 'tes' (T), dues creus (+). I ja en duc un centenar d'escrites, dites o usades, de creus verbals. T (+) que és una lletra i també el signe tau i el símbol de la suma. Creu petita, grega, de braços iguals al tronc, sense un sol peu únic o potència. Creu primitiva, diferent de la llatina.

La creu és fita de la mort o un arbre de la vida, des de la qual s'ha estès la fe i la teologia majoritària a aquestes contrades. Símbol i senyal per als cristians, nus central i insígnia de la seva fe, senya dels bons camins d'ençà de la mort de Jesucrist. És, paradoxalment, mostra d'esperança.

Emperò hi ha rastres i variants primitius i cultes de les creus, usades abans que no-res passàs o fos deixat en negre sobre les Sagrades Escrip-tures: als imperis mediterranis, a grans cultures i societats organitzades i tan diverses com els actuals Egipte i Mèxic. Aleshores no en sabien res de Crist i no havia esdevingut el que diuen que fou als Evangelis, que llegeixen a cada missa des d'aquí mateix on som.

Aquesta creu mudà el món, i la història de l'art i dels pobles no hagués estat igual sense el domini del mite, el culte i els homenatges als dogmes cristians. Tot el que veis és hereu de la religió: enormes esglésies i catedrals, milions de crucifixions, retaules, estàtues, passos i estacions.

Molts dels grans museus clàssics o modernistes són en bona part fruits i meravelles creades per expressar la passió i la litúrgia cristiana. L'orfebreria dels cultes a l'altar, les relíquies, les joies privades o secretes, les creus del mobiliari urbà i la vostra decoració corporal i/o domèstica, també.

Tot són creus, i nosaltres som totes les creus del món. Ens han senyat i ens hem fet creus sempre. La duim feta al front, a la cara, al cap o al coll, a tot el cos.

Ens han fet creus d'oli crismal, d'aigua beneïda, de cendra el primer dimecres de Quaresma, d'oli per sant Blai. Al bateig i quan ens en toqui el viàtic, una altra. (L'extremunció que es torbi molt!) I en durem, sense voler, una creu aferrada a les mans de gel i groc, en pregària rígida, a la caixa de la mort. A la tapa del taüt, ens clavaran un altre crucifix, i un de dret al frontal de la tomba o gravat a la làpida del cementeri, que és el niu de les creus, camp de memòria i llàgrimes i fossar d'ossos i ànimes turmentades. El diari ens recordarà amb una creu a l'esquela.

Ens han fet creus d'aire i aigua beneïda, benediccions a tocs o cops i esquitxos com creus, en l'espargiment del salpasser, o amb fum de l'encenser. Creus de foc n'hi ha hagut. La Inquisició dels Reis Catòlics i de l'Església feia creure pel foc, que immolava o perseguia xuetes, bruixes, infidels i herètics per pensar o ser distint. No oblideu, amics, que això passava.

Emperò hi ha figures espontànies i humanes de goig i força, d'estimació privada. La creu que fa un nin petit que tempta les primeres passes amb els seus braços oberts, per aferrar-se content, que cerca equilibris i transmet alegria, seguretat en l'intent. Els amants fan creus amb els braços i les cames quan els cossos s'estimen. Dues persones felices o que cerquen comunicar solidaritat es creuen les mans i llurs pits.

La geografia solar i estel·lar és tota plena de fites de creus: creu del Sud, la Creu de Sant Andreu, o l'arc de Sant Martí o *l'arc en ciel* que, diria, és una creu rodona i multicolor que tanca el cel, que posa una porta de llum feliç entre l'aigua que destria el blanc en colorins.

No tot és negre i mort. Posem per cas fer la Mare de Déu morta, surar amb els braços estirats en creu i la cara a l'aire, sobre les aigües precioses, de maragda, a cala Estreta, és un instant de glòria i delit, un privilegi laic i lúdic.

La creu fou la força dels penjats, el patíbul i turment dels esclaus. Aquest fou l'indret de la Creu de Crist, de qui ens feren creure que morí en nom de la llibertat per mudar el món. A ningú, a cap ni un de vosaltres no he de contar res de nou sobre la transcendental importància donada a la Passió, Crucifixió i Resurrecció; és el motiu central de la litúrgia catòlica. Així mateix i això mateix, ha estat argument fals de guerres d'uns contra els altres, els anomenats infidels que diuen que no són o no pensen com nosaltres. Quanta guerra i tanta mort en nom de la Creu i de l'espasa!

Els pans rodons de farina de xeixa que es menjaven arreu fins fa poc, abans de les barres, flautes de pasta urgent o congelada, tota molla que

infla, la pasta llevada dels pans tradicionals, dic, era senyada en fresc amb una creu pels forners, i quedava el símbol cuit a la crosta. Era una referència com la transposició del cos a l'Eucaristia: qui llescava el pa a la taula li feia simbòlicament una creu amb el ganivet i si queia el pa o una llesca a terra se'l besava ritualment.

De nin, les monges trinitàries del carrer d'en Morei m'ensenyaven i em feien por, per fer-me creure en Déu, com la infinitat eterna i mai no esgotable dels càstigs de l'infern: el foc perenne com un túnel anguniós sense fi, que em deixà una infància de pecador turmentat per la condemna perpètua de l'ànima que mai no acabava.

Sor Rosari, sor Catalina, sor Antònia, ens contaren als nins de baverall, abans dels set anys, el miracle del Crist del Noguer, aparegut quan un fuster tallava un tronc d'un d'aquests arbres fruiters i de bon llenyam. El xerrac féu caure una gota de sang de la imatge del Jesucrist i de la Creu ocults a l'interior de l'arbre en viu. El retaule del miracle és al convent de la Concepció, davant les Trinitàries, a Ciutat.

La creu és als quatre vents, que es xapen i es confronten encreuats, que roden en els eixos que organitzen la circulació dels aires, la mar i les direccions d'on ve i per on es pon el sol, per on roda el món i la bolla.

L'arquitectura, els edificis, les portes, els arcs i les voltes es destrien a partir de la creu de retxes, per organitzar-ne les corbes.

Els primitius feien les taules, tau, dels talaiots per exaltar el sol o la lluna. La millor creu de prop és a un retaule múltiple i de pedra, que és

de l'edat mitjana, per explicar la història de la mort i passió de Crist, que tenim repetida als plafons de la Passió Imaginis dels jueus de Beirut –altres xuetes- que es mostra a Sant Salvador. Aquesta església del convent és un joc de nau, una creu a terra.

El felanitxer imprescindible i importantíssim arreu del món, Miquel Barceló, als seus 45 anys, ara crearà una capella devora l'altar major de la Seu de Mallorca. La mateixa catedral de Palma que en part obrà Guillem Sagrera, un altre artista, medieval i enorme, de la vila, que emigrà -cridat pel Rei- a Nàpols. Sagrera embarcà pedra de Felanitx cap a Itàlia per fer el Castell Nou, que és allà devora mateix on el contemporani *Cordella* treballa la ceràmica a Vietri, que durà bastida pels retaules nous de la Catedral, amb peixos, pans i Crist ressuscitat.

A les fronteres urbanes de la vila i als creuers dels camins rurals tenim les creus de pedra o de terme, que són els límits del nostre món i bandera de la fe dominant de la vila. Miram creus buides com la del Congrés Eucarístic de Felanitx del 1962, al Replà i sa Font, la màxima manifestació del poble una comunió uniformada a l'exrègim confessional, ja no abastador avui en dia. Aquesta creu transparent, alta i rara, de tub de ferro, es veu alçada a la plaça del Cementeri, de cara al Serral.

A camades i camins posaven creus per evocar la víctima d'un crim, un incident luctuós o una mort desgraciada. Al camí de Son Negre hi ha un cantó treballat amb creu simple. En record d'altres, quan vas de Campos a Felanitx, també devers Son Ameret, al carreró vell de Cas Concos...

Avui en dia, les creus i rams de flors com moixes a les voreres de les carreteres evidencien les

moltes morts immolades en tragèdies individuals, excessives, en el joc de la velocitat terrible. Són túmul i memòria de vides trencades absurdament per dissort dels seus parents majors que sobreviuen.

Dic amb Leonardo Sciascia, notari literari i social de la Sicília contemporània, tan parenta nostra: "si estim la veritat i afront tots els riscos que comporta dir-la, jo visc religiosament".

He regirat els meus ulls en mirar la ciutat, en veure aquesta contrada, la meva terra on els dies i les coses no ens fan, encara, massa nosa. Però no badeu.

Felanitx és topònim que du dues creus juntes (la llatina i la ics o *equis*, la de sant Andreu). Felanitx, com és ara Sicília, és molt bon lloc per néixer, per estar-hi –sovint partir– o retornar-hi per morir. Al país de Sciascia també van molt a missa i fan festes santorals i bulles processionals apassionades. Com per aquí, posen esqueles al carrer i els paisatges són curulls de creus i esglésies, arreu dominants.

Aixuixines tots som davall la creuassa omnipresent de la penya del Picot –picota on torturaven els reus– afinadora des de mitja Mallorca; és el puig bessó de Sant/Son Salvador, el nostre Canigó o Himàlaia. Als país felanitxer queden els molins, dotzenes de torres plomades d'ales i esmotxades de pales, que ara just són ciris curts drets a les muntanyoles sensuais. La vila jeu com un cos estès al sol.

Astorat he vist des del Calvari els boscos de les grues i les capses de pisos de la construcció vertical, que escarrinxen la pell i l'aire de la ciutat harmònica que té ja massa blocs com quarters antics de civils.

Han fitorat el paisatge i escorxat els paratges d'encant urbà. Les set muntanyes de l'anell de Felanitx eren els murs i fonaments com les de Roma, que deia en referència clàssica el meu amic, l'amo En Miquel Cordella, que enguany passà a ser cendres i jo que trob ara a faltar. Ell fitava a la Bíblia les set plagues del poble: la fil·loxera de 1892, el cantó de sa Mola, les bigues de ciment armat... i m'atur.

Entre el Calvari i el puig de sa Cista hi han alçat dues cases-possessions-baluards, que deuen ser legals però ofenen i són il·lògiques per enormes i disformes. Els estadans badaran els ulls vigilants sobre les deu mil creus del cementeri que els espera. Ja els va bé el panorama.

L'estació termini per als nostres cossos i ànimes en pena és un mar de creus, oblit i molsa seca. Creus i més creus: de ferro forjat i entorcillat, de macs o terrossos aferrats de sal de moro -ònix- penjades de través, de marbre blanc, en equilibri blindat, creus brodades i cantons escapçats amb ximpleria; creus murals incrustades de fotografies metàl·liques.

A l'esquerra de la Creu Nova cap al molí d'en Galera, la nova fortificació immobiliària és desafiadora. És un buc descomunal, una invasió de model intensiu d'ocupació del solar nacional felanitxer: Brutal colonització urbana.

El puig de Sant Nicolau l'empenyen les torres. Fa anys que se l'han menjat les teuleres i ara és un clot sense argila, amb granots i bova.

Sa Mola, la potent planícia, necròpolis foradada de pedreres i tombes velles té un anell de serveis moderns: la residència, el camp d'esports, l'institut nou, l'escorxador, la depuradora, una soll

buida de porcs, una matança, el tren, que és mort i... la runa humiliant per a nosaltres i per a història, del Sindicat privatitzat, temple civil del vi, expoliat. ¿Qui en té la culpa?

La ventada de l'hivern del 2001 eixalà, trencà i tombà els pins de s'Esclèxta, fou com una tempesta tropical o de la fi del món, que derrotà en petitesa els enormes vells xiprers homèrics d'arreu. Com és ara els dels passadissos verds i la plaça del camp de làpides i capelles de Son Quelles. Sobretot el vent deixà nua la pagesa de sa Font i el frontal de la Rectoria, la copinya, imatge que ens remet a Sant Agustí i a la volta de l'altar major. La copinya del nin que volia buidar la mar dins un clot a l'arena.

Rodant cap al nord, es Puig Verd s'aguanta així així entre un forn de calç i una farinera de pinsos. Es puig d'es Molins i sa Torre, mossegats i mastegats, exhibeixen un molí reeixit, de bell nou vestit.

Als costers i l'*escalera* del Calvari, d'on sortien les creus, els fòssils i els carretons de pedra roja i viva, queden els xiprers isolats de guàrdia, entre estacions del viacrucis. Són centurions de ferro verd, paraigües tancats, caperutxes immòbils. Retallats al cel i al camí de la Creu, són les talaies de vigia.

Davall la boira, el soroll sord, entre l'absurd i la rutina, dorm la vila. Sota les tacades teules de floridura, mandarina seca i mel brescada. No dringuen les cases, bramen els motors i ginjolen els cans. Mentre les moixes fan veu de gent. És primavera i han estimat.

Una corona no just és d'espines ni sempre puny. Roden les flors i les fulles, en joc d'aire.

Arran del jardí rebenten lliris i ramallers, que semblen les tres creus. Al vol es veu una teringa, un cos, un joc poc rodó. Això és la portada del llibret del pregó, metàfora dolça i violenta, feta aposta pel pintor Barceló.

Arreu, a molts d'indrets, fan festes pasquals. L'illa-estat de Malta és el lloc del món on he sentit sonar més campanes i he trobat les esglésies més plenes, amb tombes sumptuoses de marbres.

A Malta mengen llampugues, les baten a la creu de la moneda nacional, les fonen per fer baulles de casa. He parat a Sicília, on resen i mengen raors, que anomenen pintes, i assequen tomàtiques. Més avinent, a Sardenya, una processó a Càller, del Dijous Sant, mínima, humil i colorista, em semblà aturada a un quadre medieval.

A l'Espanya excessiva o freda, als indrets de l'Alpujarra i a Jaén, et donen canyamel per rosegar. A Múrcia fan processons de jorn amb els monuments de Salcillo com escenaris reals, i, a Extremadura, exhibeixen la passió directa populosa, amb colors morats.

No vos escandalitzi que parli de menjar, a les darreries de la Quaresma i dins una església. Per aquí visqué fra Jaume Martí, el primer gran coc mallorquí, del segle XVIII, que ens deixà els seus receptaris anotats, que foren copiats i repetits i editats, començant per Pere d'Alcàntara Penya, felanitxer arrelat al carrer de Rocadenboira, gran arquitecte.

S'ha organitzat el món i el calendari litúrgic i gastronòmic al voltant de la Creu. Per mor dels preceptes i rituals religiosos ha surat la tradició de la cuina cristiana, d'acord amb la gallofa: la dels

darrers dies de les ensaïmades de tallades, les greixeres de peus de porc... excés d'acumulació per tenir força per patir el dejuni i abstinències que marca la Quaresma, època de record que treu la fotesa i saviesa dels peixos, bacallans o verdures. Els espàrrecs cristians o castellans en truita i els tronxos de bleds arrebossats, que eren peixos de pobres.

La Setmana Santa esclata en Pasqua, la resurrecció l'Encontrada, el pasdoble de la freixura i el be, xot o anyell a la congregació vital familiar.

De nissaga som de família cristiana vella, veïnat de l'església i de tots els tocs de batall del campanar. Observador de la creu del Replà feta per honorar uns caiguts i màrtirs, que no ho eren tots.

Als escalons de l'escalera hi ha creus simples de pedres i aspes. Allà, al gran replà amfiteatre de la vida i la mort, fòrum ritual felanitxer ens hi trobarem a la representació del Davallament fastuós del Divendres Sant o el Diumenge de Pasqua al matí de l'Encontrada que és la cita del felanitxerisme indefugible, l'acte que atorga ciutadania.

A la façana de casa, va tocar posar-hi una estació del Bon Jesús caigut amb la creu, un pas de pedra del viacrucis, ja roig almangre com els moniatos, de la pols del call vermell que hi havia quan s'agranava la carrera sense asfalt. La làpida quedà fermada per trobigueres de fils de telèfons o del corrent de la llum.

He vist i cada dia veig a la televisió o al carrer imatges de passions sense nom ni evangelis, la recreació d'un patiment i violències infinites. No oblideu els desastres de la vella Palestina, Israel, l'Afganistan, i l'esclavatge immoral dels presos

islàmics a Guantànamo. Tot raja del catastròfic terrorisme de l'11 de setembre del 2001 que patí Nova York, en nom d'un Al·là fanàtic, que ha posat punt a una època. Ja es veu. Tampoc no s'ha d'ignorar la mort que escampen els errats bascs terroristes, en nom de no sé què. Tothom espera la pau i la llibertat, només possible en democràcia.

Al microcosmos felanitxer, la societat muda, cada vegada és més multiètnica, pluricultural i políglota. No és sols la vila d'avior, ni per ventura és segur que sigui el centre del món ni els nadius som els millors. N'hi ha de tota mena, dels uns i dels altres. Emperò gairebé tots els camins passen o creuen per aquí, per aquesta ciutat.

Vivim amb magribins musulmans que creuen una altra cosa, resen i mengen com pertoca al seu credo islàmic; hi ha romanesos, portuguesos o polonesos; xinesos i coreans; alemanys i anglesos. Persones. Immigrants residencials i laborals, gent que tria o arriba desesperada i a la mala.

Pas la revàlida, entotsolat. La Setmana Santa és històrica i tradicional, de bon de veres, ara que cada dia s'esquincen la llengua i els fets amb qualificatius exagerats. Duim la creu, passam pena, ens feim creus admirats, conjuram amb creus i juram amb els dits creuats a la boca. La creu era una moneda, en general de poc valor.

No tenir res, era no tenir més que la creu del front. Ser massa amic de la Santa Creu era estimar massa els diners. Hi ha creus a les àncores, a les espases. La creu al pit i el diable al cor és de falsos cristians, hipòcrites. I ja es diu que no hi ha més mala creu que la de la mateixa llenya, la família.

Creuam el carrer, creuam el port en barca o la mar gran. Creuam la cara a algú. Un creuer és una enforcadura del tronc d'on surten les dues o més branques grosses. Si fas creu, fas randa. Fer creuetes és tenir molta gana, estar sense menjar. Un creuós és un malavidós.

Aquests que vivim són temps de mudança i passió, de misèries i tragèdies, globalització sense fronteres, que agermana els miserables de la terra mentre els poderosos són guanyadors arreu. Sobre això, la veritat és solidària i justa. La veritat no té sols una cara ni una sola creu.

Els símbols que fan ballar el món són encara Creu, Crist, Corona. Crist és al centre de totes les històries que fins ara han estat i potser seran i s'han estès entre tots els mites i dogmes.

Ara molts d'arbres perden les celles i treuen ulls. Esclata la passió a la natura, als cossos i s'acosta ja la gran estació. Gràcies per comparèixer i aguantar, tot a l'una. És segur: no sabien ja a qui encomanar el pregó, pensaren. Així m'ho han dit.

Estimats germans. Prohoms i poques dones —quatre— m'han precedit en el relat poètic o en l'apologia clàssica dels fets i misteris que tots sabem, des del catecisme i el parenostre quan eren obligatoris o costum.

Els pregons els feren els savis i glòries de la ceba, genis i mossens, poetes profunds, mestres, parents i amics, beats i exateus, glòries locals i d'arreu. Tots han gosat fer la seva història particular per enaltir aquesta Setmana Santa.

No és just un parèntesi per vacances escolars, motiu per a la tradició xueta de les panades de xot

o be, els viatges enfora, els confits de pedra dels encapironats de les processons, un espectacle devot, un acte comunitari.

Acabaré de passar pena i l'atreviment. M'examin com sempre per no errar-me. Som sota les voltes del Convent, que és com una gran nau trabucada, restes del naufragi, que serva a la façana un dels símbols més rars a una església de Mallorca, un canó de ferro fos, clavat per la boca a les escombres del fonaments, restes d'una guerra que, com sempre, perderen els mateixos, tots nosaltres, el 1715. Es de l'artilleria pesant de les tropes de Felip V que ens privà de la llengua i dels furs amb el Decret de Nova Planta.

No vos he fet ni un sermó ni una rondalla. Tampoc una solitària pregària. El poble disfressat i en desfilada reviu i fa seu l'episodi dogmàtic i miraculós de la mort de Crist i el naixement de la realitat més convulsiva de la història del món occidental.

Tot voltant la Creu: Crist. Cos. Creure. Combrregar. Calvari. Cristians. Catòlics. Crucificats. Capellans. Cera. Ciris. Capelles. Cors. Calze. Casulla.... Tots són ces.

Hi ha la creu roja, creu blanca, creu verda.

Entre totes les creus exemplificades: és necessari recordar que als camps de la força hi pararen els suplicis d'infidels, lladres, rebels amb causa, bandejats i revoltats. Els agermanats els encapçalava en Joanot Colom, que era felanitxer, els engabiaren, esquarteraren vius, enrunaren les seves cases, i sembraren de sal els solars i refutaren per generacions tots els seus. Com altres perseguits, revoltats, justs i criminals, bandejats i altres

alliberadors. De Colom deixaren el seu cap degollat durant segles, dins una gàbia a una porta de la Ciutat de Mallorca.

Una coa del dimoni petrificada, un fòssil clar a terra, al pas de l'*escalera* per la Timba, és una geografia secreta. Està just aferrada a l'Església parroquial, allà on esdevingué l'enterrossall de la Timba, el 1844, que deixà 414 morts: "el diumenge del Ram a vespre, Felanitx estava trist, no hi havia cap casa oberta on no hi hagués mort o ferit". Farà aviat 160 anys, i molts de pics m'he demanat per què Felanitx existia encara, com sobrevisqué, i de quina manera una comunitat pogué pair aquell tràngol. Fou un trastorn civil a tot l'Estat emperò catàstrofes semblants esdevenen sovint arreu del món indefens.

No són més que el fill del mestre d'es Convent, des Carritxó o del batle *Timpano*, que vaig anar a les processons de microhomo, nin petit d'apòstol, ves que tal, amb els peus nets del Dijous Sant, d'escolanet del convent, de la parròquia, de pobre, de sac, descalç i amb figues a la butxaca, amb confits com pedres de blanc de l'estol dels creuats.

Sol, dempeus, no vull ni amb la paraula ni els fets desdir el crèdit que ve de ser vell alumne parroquial, també exescolanet de funerals, extremuncions, oficis i rituals de dol, por i esperança, amb olor de flors, cera cremada i encens, fred i poca claror. Servidor de misses de comú i cantades, campaner dels 176 graons del campanar, cirialer o que duia la creu processional. Abans pastoret de Nadal i pel febrer servidor de la quinzena matinera per la Mare de Déu de Lourdes.

També escolà d'estiu a la confraria de Sant Salvador, on de nit veia vetllar a l'hora de matines

i a la de prima els ermitans. I ens feien caçar gambusins i mòpies per la garriga, pobrets!

Duc el mateix nom i llinatge de qui fou confrare de Sant Agustí i activista d'aquestes celebracions. Crec que li hagués agradat sentir-me.

Vos he dit gairebé 4.400 paraules –massa– amb el cap i el cor calents i emocionats. He pres partit per la gent, per la realitat i per Felanitx.

El sermó és complert. Al·leluia, direu. Per molts d'anys. Amén. He dit.

FELANITX

FELANITX

FELANITX

FELANITX

FELANITX

PREGÓ 2002. PREGÓ. PREGÓ. PREGÓ.